

Følg med fra begyndelsen i vores store, romantiske sommerroman

Augusta er på ferie i Rom med sin veninde Frida. Hun er ung og drømmer om at rejse verden rundt og møde den store kærlighed. En solvarm dag i Rom støder pigerne ind i en ung gademusiker, og da han ser dem, begynder han at synge en kærlighedssang på dansk specielt for Augusta. Augusta får en sær forudelse om, at skæbnen er på spil, men nøgtern som hun er, afviser hun både ham og sin anelse. Alligevel kan hun ikke glemme hans glade smil...

Solen stod højt på himlen, og de mange mennesker på Piazza Navona kastede næsten ingen skygge. Augusta og Frida sad på kanten af den store fontæne midt på pladsen. De havde været veninder lige fra de første barndomsår i provinsbyen Rødkøbing, hvor Augusta var vokset op som datteren på byens store hotel, mens Fridas mor drev et lille konditori midt på hovedgaden.

Drømmen om at rejse ud i verden for at se, om vingerne kunne bære, havde Augusta og Frida delt i årevis. I en alder af 22 havde de nu realiseret den. Deres bagage bestod kun af hver en rygsæk, og de var rejst med toget til Rom og havde fundet et billigt logi i en smal sidegade til Via Cavour, som førte ned til den store Termini-banegård. Pensionatet var nedslidt, og guidebogen advarede om lommetyve og kriminalitet i området, men Augusta og Frida mente nok, at de kunne passe på sig selv.

Augusta lagde hovedet bagover og mærkede, hvordan solen varmede hendes øjenlåg. Livet var vidunderligt, verden lå dem åben, og der stod intet i deres kalender før til november. Til den tid skulle Frida starte på en guideskole på Mallorca, og Augusta havde selv lovet at komme hjem og hjælpe forældrene med hotellet. Men der var lang tid til november.

Hun åbnede øjnene kort og kiggede på Frida, som lidt anspændt spejdede ud i pladsens sydende inferno af turister, malere med staffeli og indfødte romere. I grunden var de på alle måder så forskellige. Frida var romantisk anlagt og altid parat til at følge sit hjerte, mens Augusta vidste, at de fleste ville beskrive hende selv som skeptisk og perfektionistisk.

Hun sendte en tanke til forældrene hjemme på Hotel Hvideholm. De havde adopteret hende som nyfødt, så hun lignede

dem ikke af skind, men til gengæld af sind, for deres holdninger og syn på tingene havde naturligvis præget hende. Begge var de arbejdsomme mennesker, og Augusta havde ikke fået noget forærende, men havde tjent sine egne penge som stuepige på hotellet, mens hun gik på gymnasiet og tog den handelsuddannelse, som hun netop

havde afsluttet i juni måned.

Den ene ting havde de til fælles, for Frida havde også altid hjulpet sin mor, som var single, med konditoriet. Og selvfølgelig havde hun og Frida også drømmen om at møde den store kærlighed til fælles, fløj det gennem Augustas hoved. Men hvor Frida allerede havde været forelsket mange gange

Den unge fyr sendte et charmerende smil til Frida og Augusta

Kun en DRØM

og nu sukkede efter en dansk fyr, de havde mødt undervejs i Wien, havde Augusta endnu ikke for alvor prøvet at blive forelsket.

Der var ganske vist chefkokken Philip hjemme på hotellet... Han var tiltrækkende og en flot fyr, og han kunne være et godt match til hende. Han lagde ikke skjul på, at han havde mere end almindeligt varme følelser for hende, og forældrene ville blive glade, hvis der blev et par ud af dem. Ved afrejsen havde Philip givet hende en lidt for lang omfavelse og hvisket i hendes øre, at han var parat til at vente. Men...

– Augusta, prøv at se ham der i kokketøjet. Ligner han ikke Philip helt utroligt meget?

Augusta åbnede atter øjnene og blinkede mod den mand, Frida diskret pegede på. Manden havde som Philip helt kortklippet, mørkt hår, og han havde den samme ranke,

næsten lidt stive holdning og bar småter-nede bukser i sort/hvidt, forklæde og kok-kehue. I øjeblikket stod han uden for gaderrestauranten lige foran dem og disku-terede på rivende italiensk med en morlille med en kurv over armen.

– Jo, han gør, indrømmede Augusta.
– Hvor mærkeligt, jeg sad netop og tænkte på Philip.

– På den længselsfulde måde? kom det interesseret fra Frida.

Augusta rystede på hovedet. – Næ, jeg tænkte bare på alle dem derhjemme. Det føles så fantastisk, at vi er her, ikke?

– Jo, smilede Frida. Så bed hun sig i læben og sagde: – Frederik sagde da, at hans mål også var Rom, ikke?

Augusta nikkede.

– Hvis han virkelig er taget til Rom for at male og finde inspiration, så må Piazza Navona være det rigtige sted at møde ham!

Hun lukkede atter øjnene og vendte ansigtet mod solen. Pludselig løb en kølig forudelse gennem hende, og hun gøs lige midt i den brændende sol. Som om skæbnen i netop dette øjeblik bestemte sig for at ryste hendes og Fridas livs terninger godt og grundigt. Augusta virrede med hovedet for at ryste den sære fornem-melse af sig. Det lignede jo ellers slet ikke hende at få den slags anelser.

Tæt på dem havde en køn, ung fyr taget opstilling med en guitar. Nu hev han kasketten af sit mørkkrøllede hoved og smed den for sine fødder. Han sendte et charmerende smil til Frida og Augusta og gav sig til at synge og spille en populær, italiensk sang.

Augusta kunne ikke lade være med at se på ham. Han var virkelig køn med de brune øjne, de knaldsorte bryn og vipper og kløf-ten i hagen. Og så kunne han tilmed både

spille og synge, så det næsten lød bedre end originaludgaven. Adskillige forbipasse-rende kastede euro ned i hans kasket, og han takkede med et smil, mens han sang videre. To gange mødtes hans og Augustas øjne, men hver gang skyndte hun sig at se væk igen.

– Ej, Augusta, er han ikke bare skøn? spurgte Frida betaget.

– Mere skøn end Frederik? drillede Augusta.

– Nej, selvfølgelig ikke, svarede Frida alvorligt. – Men du må da indrømme, at han ser lige så dejlig ud, som han synger. Kom nu, Augusta, du kan da umuligt være helt upåvirket af ham!

– Han er sød, indrømmede Augusta. I det samme kiggede han direkte hen på hende for tredje gang, og noget ved hans blik fik hende til at blive endnu mere varm, end solen i forvejen gjorde hende. Så slog han leende de første akkorder til en ny sang an, og den lød endnu mere velkendt.

– Du er min øjsten...

– Han er dansker! Nej, hvor er det sjovt, kom det jublende fra Frida, mens Augusta var ved at gå til af ærgrelse ved tanken om, at han selvfølgelig havde hørt hende indrømme, han var sød.

– Lad os gå, sagde hun til Frida.

– Nej, ikke endnu!

Den unge fyr afsluttede hurtigt sangen og svingede guitaren om på ryggen. Han samlede kasketten op, tog mønterne i lommen og satte sig ved siden af Augusta.

– Hej, jeg hedder Gustav!

Frida var ét stort smil mod ham: – Jeg hedder Frida, og det er Augusta! Du synger fantastisk godt!

– Tak, svarede han og så kun på Augusta. Hun prøvede at lade, som om hun ikke

Fortsættes næste side

Livet var vidunderligt, og verden lå for deres fødder

Kun en DRØM

bemærkede det. Mens Frida krydsforhørte ham, om han havde hørt om eller mødt en dansker ved navn Frederik, lod Augusta blikket hvile på kirken over for, hvor et lykkestående brudepar lod sig fotografere. Hun hørte, at han beskrev sig selv som en fri fugl, og åbenbart havde han rejst rundt i lang tid. Frida fortalte til gengæld ham om guideskolen og hendes drøm om engang at komme til at lave rejseudsendelser til tv.

– Hvor bor I?

Det var hende, Gustav kiggede på, og hun følte sig tvunget til at svare.

– På *Pensione Amendola* tæt ved Termini.

Han smilede, som om hun netop havde betroet ham en stor hemmelighed.

– Det er hyggeligt at møde nogle andre danskere, så skal vi spise sammen en aften?

– Det er åbenbart sværere at undgå at møde danskere end det modsatte, sagde Augusta køligt. – I øvrigt laver vi ikke nogen aftaler mere end en time frem.

Han trak på skuldrene, smilede atter og rejste sig. – Okay. Men jeg håber, vi ses igen.

Frida fulgte ham med øjnene, da han gik, og Augusta opdagede til sin egen irritation, at hun gjorde det samme.

– Hvor var han sød, sukkede Frida. – Og han var tydeligvis helt vild med dig, Augusta. Hvorfor var du så afvisende over for ham?

– Åh, Frida, du ser altid en masse ting, som slet ikke er der, sagde Augusta opgivende. Hun tav om den særlige følelse af at være særlig udvalgt, som hun havde mærket, hver gang Gustav havde set på hende.

Fire dage senere skænkede Frida glas nummer to af den tynde orangejuice, som værtinden hver morgen satte frem på bordet sammen med en kurv med halvtørre boller. Augusta sad henne ved det lille, vakkelvorne bord og var ved at gnave sig igennem en bolle, og ude i gangen kunne Frida høre danske stemmer. Hun lod juice være juice og skyndte sig derud.

Til hendes skuffelse var ingen af de to unge mænd med rygsæk Frederik, men det passede, at de talte dansk. De henvendte sig til hende på engelsk, og hun svarede på dansk og lo sammen med dem. Åbenbart havde de haft et andet logi, men ville gerne skifte, og Frida udvekslede lidt erfaringer med dem, før hun spurgte: – I har vel ikke mødt en dansker ved navn Frederik, som er kommet til Rom for at male?

– Jo, det må da være ham, som vi snakkede med i går.

– Hvor så I ham? spurgte Frida åndeløs.

Lidt efter satte hun sig henrykt over for Augusta. – De to derude snakkede med Frederik i går. Han stod under en bro, der fører over til Engelsborg. Åh, Augusta. Jeg var ved at opgive at se ham igen!

Augusta skar en grimasse. – Virkelig? Vi vader da ellers rundt i danskere, synes jeg, så vi kunne da dårligt undgå at finde ham igen.

Frida sukkede og rystede kærligt på hovedet ad veninden.

– Bare fordi vi er løbet ind i ham Gustav et par gange. Kom nu, Augusta, skynd dig at spise færdig!

Skraldemændene larmede stadig i gyden, da de lidt efter forlod logiet og satte kurs mod

Engelsborg. Der var et godt stykke at trave, men Frida følte det, som om hendes fødder havde vinger.

Hun var faldet pladask for Frederik i løbet af den time, de havde tilbragt sammen med ham på den store banegård i Wien. De ventede på toget til Torino, som de havde pladsbilletter til, og han ventede på et andet tog.

Frida havde fået øje på det lille, danske flag på hans rygsæk, og hun var gået hen for at hilse på ham. Minutterne var fløjet af sted, mens de havde sludret, og hun var blevet helt varm indeni af lykke, da han fortalte, at han også var på vej til Rom, og at han ville male dernede.

– Selvfølgelig ses vi igen, havde han sagt og leet med den dybe latter, som fik Fridas hjerte til at springe et slag over, hver gang hun genkaldte sig den.

Nu kunne de se broen. Hun satte tempoet op og overhørte Augustas protester. Foran dem knejsede den gamle fæstning gylden i solen, fra toppen vajede et flag. Frida løb ud på broen, bøjede sig ud over rækværket og fik øje på ham. Dernede i skyggen ved flodbredden var Frederik ved at sætte sit staffeli op. Hun genkendte straks hans lyse hår og den slanke, næsten lidt sene skikkelse.

Synet af ham gjorde hende svimmel, hun råbte og vinkede, men han kunne ikke høre hende. Frida snurrede rundt og løb af sted, og da han endelig fik øje på hende og smilede bredt, blev hun så glad, at hun kunne være sprunget i luften.

– Frida! udbrød han og bredte armene

ud. Hun kastede sig ind til ham og lo glædesstrålende op mod hans ansigt.

– Frederik! Hvor længe har du været i Rom? Hvor bor du?

– Tre-fire dage, smilede han. – Jeg bor på et lille hotel tæt ved Trevifontænen. Er du sammen med din veninde?

Frida nikkede og gjorde sig modvilligt lidt fri af ham. – Augusta står oppe på broen. Vi har aftalt at se Vatikanet i dag, men...

– Hvad med at mødes senere i aften, f. eks. ved Trevifontænen, det er nemt at finde? foreslog Frederik.

– Meget gerne, sagde Frida og svømmede helt væk i hans blå øjne.

– Jeg er der klokken otte, lovede han.

Frida nikkede og så hurtigt på det lærred, han havde anbragt på staffeliet. Endnu var det kun en skitse, men i hendes øjne så den fantastisk god ud. Hun rev sig modstræbende løs og vendte sig flere gange om for at vinke.

Oppe på broen stod Augusta stadig i solen. Frida fortalte om aftenens aftale, og hun kunne næsten ikke rumme andet end forventningen, mens de gik til Peterspladsen og begyndte dagens sightseeing.

Augusta var dybt optaget af det hele, men Frida oplevede alt som gennem et genomsigtigt billede af Frederiks ansigt. Han var så køn med det smalle ansigt og det lille, hvide ar tværs gennem det ene øjenbryn. Han måtte være lidt ældre end dem og gad vide, om han som dem havde revet nogle måneder ud af kalenderen – eller bare holdt sommerferie på den her måde?

– Du tænker ikke på andet end ham, vel? kom det lidt opgivende fra Augusta, da de sidst på eftermiddagen var på vej tilbage til pensionatet.

– Ikke rigtigt, erkendte Frida med et smil.

– Vil du ikke hellere mødes alene med ham i aften? tilbød Augusta. – Jeg kan bare blive på værelset og læse.

– Nej, nej, du skal da gå med, sagde Frida og klemte hendes arm. – Jeg vil have min gule kjole på, den har jeg gemt til en særlig lejlighed!

Nogle timer senere kastede Frida et sidste blik i det plettede spejl på deres badeværelse. Hun havde sat sit mørkeblonde hår op og lagt en let make-up,

og hun vidste, den gule kjole klædte hende. Men lige nu var hun bleg af sindsbevægelse. Augusta havde også taget en kjole på, den var blomstret, men hendes lyse hår flød hverdagsagtigt ud over skuldrene. Frida gav læberne en sidste omgang med den blanke lipgloss og rev sig løs fra spejlet.

Mørket var allerede faldet på, da de

Hun kunne ikke tage øjnene fra den unge mand

En uforklarlig angst krøb op langs hendes ben og arme

trådte ud fra logiet, og gyden virkede dystre. De kendte allerede Rom så godt, at de kunne finde til den lille plads ved Trevifontænen uden kort, og hælene på deres sandaler ekkoede mellem de afskallede husfacader.

Da de nærmede sig en restaurant, hvis borde var flyttet ud på fortovet, hørte Frida sang og musik og syntes, det lød som Gustav. Lidt efter så hun, at det virkelig var ham. Han sad på en stol på det modsatte fortov og underholdt gæsterne, og da hun vinkede til ham, betydede han med et stort smil og et nik, at han havde set dem. Hans øjne hang ved Augusta, men hun tog som sædvanlig ingen notits af ham.

Så var de næsten fremme ved Trevifontænen, og Frida pressede en hånd mod sit hamrende hjerte. Derhenne sad han på den halvcirkelformede trappe ned mod springvandet, og da han fik øje på dem, viftede han med en flaske vin. Frida løb det sidste stykke hen mod ham, han satte flasken fra sig og svingede hende rundt i luften.

– Du ser vidunderlig ud!

– Tak, hviskede Frida og blev blød og varm over hele kroppen. Frederik duftede så dejligt, og han så solbrændt og lækker ud i den hvide skjorte, der stod åben i halsen. Hun mærkede hans blik på sine læber, og hun vidste, han ville have kysset hende, hvis det ikke havde været for Augusta, som afventende stod et par skridt borte. Nu rettede Frederik øjnene mod hende.

– Hej igen, Augusta. Jeg har tre glas, ganske vist af plastik, men det går nok an. Kom, lad os sætte os og snakke ...

Tre timer senere havde Augusta optalt ikke færre end 41 turister, som havde kastet mønter i Trevifontænen, hvilket ifølge overleveringen skulle betyde et gensyn med Rom. Hun havde registreret, at det primært var japanere og amerikanere.

Frida og Frederik prøvede høfligt at drage hende ind i samtalen, men de var i aftenens løb blevet mere og mere optaget af hinanden. Nu svirrede amorinerne så tæt om dem, at Augusta besluttede at bryde op. Det var allerede sent, og hun følte sig træt og ville gerne hjem til logiet. Desuden kunne hun ikke helt undgå at føle sig lidt i vejen.

– Jeg tror, jeg går hjem, sagde hun og smilede til Frida for at vise hende, at det var helt o.k., hvis hun foretrak at blive.

– Åh, mumlede Frida. – Så må jeg hellere gå med dig...

Augusta kunne se på hende, at hun bare så gerne ville blive og være lidt alene sammen med Frederik.

– Nej, bliv bare, jeg finder selv hjem, sagde hun.

– Skal vi ikke følge dig? tilbød Frederik.

– Bestemt ikke. Godnat, vi ses, sagde hun hurtigt og vinkede, da hun begyndte at gå.

Der var stadig mange turister på pladsen, men det var trods alt tyndet ud i dem. Hun valgte en anden vej end den, hun og Frida var gået tidligere på aftenen, men hun var sikker på, at hun var på ret kurs, selv om hun passerede en kirke, hun ikke havde set tidligere.

Hun krydsede en lille plads og syntes pludselig, her var lidt skummelt. Normalt skulle der meget til at skræmme hende, men nu mærkede hun en uforklarlig angst krybe op langs de bare ben og arme.

Idet hun forlod pladsen og gik ind i et smalt, mørkt stræde, hørte hun skridt bag sig og kastede et hurtigt blik over sin skulder. En mand i mørkt tøj gik nogle skridt bag hende, i gløden fra cigaretten så han skræmmende ud med det arrede ansigt og

den skaldede isse. Havde hun ikke også set ham for lidt siden? Fulgte han efter hende?

Forskrækkelsen gjorde hende tør i munden, hun satte farten op, men mærkede til sin rædsel, at han gjorde det samme. Åh nej, hvad skulle hun gøre? Strædet syntes at blive ved og ved, overalt var der kun lukkede skodder og træporte med hængelås på ydersiden.

Augusta turde ikke vende sig om endnu en gang, og det behøvede hun desværre heller ikke gøre for at vide, at han nu var lige i hælene på hende. Instinktet fortalte hende, at han ikke ville hende noget godt. Da hun fortvivlet gav sig til at løbe, gjorde han åbenbart det samme, for i næste nu sprang han ind foran hende, greb fat i hendes skuldre og pressede hende op mod den ru mur...

Fortsættes næste nummer

HJÆLP
– min protese falder ud
eller sidder skævt!

Din lokale LKT tandtekniker
hjælper dig med en
IMPLANTAT PROTESE som
bliver siddende hvor den skal
– og er lige så nem at bruge som sko
med velcro....

Hos din kliniske tandtekniker med den blå trekant kan du få tandproteser der sidder fast med implantater - så kunstige tænder føles som naturlige tænder. Ring i dag eller kom ind og få en uforpligtende undersøgelse på en af vores klinikker. For yderligere information kontakt LKT.

Landsforeningen af kliniske tandteknikere
www.lkt.dk · 33 11 28 00